

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce.

📖 Ž 25,6n + uvítání: chceme společně prosit o Boží slitování pro nás, pro naše sestry a bratry ve víře, kteří trpí pronásledováním; chceme prosit o Boží slitování pro naši společnost i pro celý tento svět

🎵 507

Modleme se: Milostivý Bože, pamatuj na nás v dobrém. Každý den svým jednáním zavdáváme mnoho důvodů k hněvu. Oprávněně se na nás zlobí lidé kolem nás, a také tvůj spravedlivý hněv vzbuzujeme a tebe tak pokoušíme. Nedopust', prosíme, aby se na nás navalily důsledky našich nepravostí a svévolností.

Prosíme o tvého Ducha, abychom jeho mocí byli proměněni a nesli ovoce spravedlnosti a práva, lásky a milosrdenství, pravdivosti a vlídnosti. Kéž jeho mocí poznáme, že tys vůči nám projevil svou dobrotu a milost v mnohých obdarováních, kterých se nám dostává každodenně, i v daru největším, ve tvém Synu. On se za nás vydal, abychom nemuseli nést to, co přináší a vyvolává náš hřích. Pro Ježíšovu oběť prosíme: Smiluj se nad námi! Amen

🎵 642 = Svítá 356

promluva – vyslání do NŠ (travní semeno)

📖 L 13,6-9

🎵 25,1-4

„Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky.“ (J 8,31) Dej nám zaznít svému slovu, abychom je mohli přijmout a v něm věrně zůstat.

📖 Iz 5,1-7

Některé věci není radno říkat naplno, otevřeně, přímo. Proč? Protože se tím jenom mineme účinkem. Když někdo něco udělá špatně, je jistě nejjednodušší na něj zakřičet, případně mu vynadat.

Jenže dotyčný se pak nejspíš bude bránit, zatvrdí se, chybu si nepřizná, odmítne kritiku. Oč lepší je vtáhnout jej do problému oklikou, dobře voleným přirovnáním nebo příběhem jakoby o něčem jiném. Přesně tak, jak to udělal prorok Izaiáš. A na konci překvapivě odhalit, kdo je kdo. Je to pořádná pecka, když pak najednou zjistíme, že jsme v tom namočení až po uši třeba právě my, sestry a bratři.

Tak právě prorockou píseň o vinici pochopíme i my, ačkoli nežijeme na jižní Moravě či v jiné vinařské oblasti. Za vinici si můžeme dosadit třeba svou vlastní zahrádku nebo ovocný sad.

Začíná to celé nadějně. Je na co se těšit. Čeká se úroda, pro kterou bylo uděláno všechno, co je nutné a možné, co bylo potřeba, co bylo v silách toho, kdo vinici založil. Ale pak přijde první šok. Veliké zklamání. Namísto dobrého ovoce, šťavnatých hroznů s nalitymi bobulemi jen odporná pláňata. Kyselé, scvrklé, mrňavé kuličky. Navzdory veškeré péči, navzdory výborné sadbě.

Jak se cítíme v takovém případě? Jak reagujeme na zklamání my sami? Například hněvem. Ale také tím, že svou snahu vzdáme: Už to dál nemá cenu! Kašlu na to! Nebudu se dál snažit. Už je mi to jedno! Končím! Víc už mě to nezajímá. – Tohle plně chápeme. Nejsme jiní.

Máme-li tedy posoudit, zda se majitel vinice zachoval nějak nepatřičně, když svou péči o vinici lidově řečeno zabalil, můžeme se zcela přiklonit na jeho stranu. My mu rozumíme, my to děláme také tak. Úplně stejně. Přesně takhle.

Přikyvujeme, pokud jde o jakousi vinici, jejíž příběh se nás osobně netýká, a když jde o jakéhosi majitele, kterého my neznáme. Snadno pak podepíšeme ortel. S tím nemáme problém.

Ovšem jen do chvíle, kdy zazní úplný závěr té písničky. „Vinice Hospodina zástupů je dům izraelský a muži judští sadbou, z níž měl potěšení. Čekal právo, avšak hle, bezpráví, (očekával) spravedlnost, a hle, jen úpění.“ To už nemůžeme jen tak mávnout rukou s tím, že se to týkalo nějakých Izraelců a Judejců před víc jak dvěma a půl tisíci lety. Pokud by to přeci jen někomu nedošlo, pak mi dovolte malý výklad: „Vinice Boží je církev a křesťané sadbou, z níž měl potěšení.“ Dál už je to stejné.

A to je ten druhý šok. My jsme ti, do nichž Bůh tak moc vložil, my

jsme ti, s nimiž se tak nadřel. Od nás se očekává dobrá úroda. Právě postní období je příhodným časem k tomu, abychom se ptali, co my sami přinášíme, čím se Bohu odplácíme. Zda-li to nejsou jen odporná pláňata. Zda my nejsme těmi, kdo šíří bezpráví, kdo způsobují úpění. Ptáme se vůbec, co od nás očekává Bůh? A pokud ano, naplňujeme ta Boží očekávání? Nebo také způsobujeme, podobně jako ta vinice, jen zklamání? A co potom můžeme očekávat, že s námi bude?

Trošku si možná někdy připadáme, že jsou ohrazení církve odstraněna. Jakoby ochranné zídky našich sborů byly pobořeny. Namísto kvetoucích společenství mnohde jen spoušť, v kostelních lavicích pusto, prázdno. Jakoby shůry neskrápělo lid Páně požehnání, jakoby mrakům bylo zakázáno zkrápět vinici Páně rosou milosti. Někdy to tak cítíme. Bereme to vážně? Co bychom měli dělat? Neměl by nastat nějaký obrat? Není už pozdě?

Bůh je ve chvíli, kdy jej nebereme vážně, kdy nenaplňujeme jeho očekávání, jakoby bezbranný. Jenže ono stačí, aby stáhl svou ochranu, svou péči a své požehnání. A pak jsme to my, kdo se nemá na co těšit. Zpustlá vinice, která je naprosto k ničemu, je neradostným výhledem. Chceme do tohoto stavu dospět? Chceme to dotáhnout až do trpkého konce? Jak dlouho můžeme zkoušet Boží trpělivost? Jak dlouho ještě?

Jistě, smíme mít naději, že se najde nějaký vinař či zahradník, který se přimluví: „Pane, ponech je ještě tento rok, až je okopám a pohnojím. Snad příště ponesou ovoce.“ Snad je ještě čas, ještě jedna sezóna. Ale tak jako tak se čeká na to naše ovoce. Snad je poneseme, abychom zde na zemi byli co k čemu. Bůh čeká právo a spravedlnost. Od nás. Dnes.

Proto nám zní písnička o vinici. Písnička soudu ale i naděje. Můžeme se totiž nejenom poznat v té problematické vinici, ale víme díky slovům písně, i kde je problém, kde hledat chybu. Víme, co napravit, jakým směrem obrátit kormidlo či kde dokonce zařadit zpátečku k návratu. Tak hledejme, jak přinášet ovoce spravedlnosti a práva. Vždyť je tu ten, který se za nás přimlouvá a který se snaží okopáním a hnojením naší úrodě pomoci. Amen

Náš Pane Ježíši Kriste, ty jsi naším Přímlyvcem u Boha, ty jsi Božím darem milosti pro nás. Tvým prostřednictvím předkládáme Bohu své přímlyvy a prosby:

Myslíme na oběti střelby v americkém Parklandu. Pamatuj na své milosrdenství pro rodiče a učitele obětí, pro jejich kamarády a přátele. Pamatuj na svou uzdravující moc pro zraněné na těle i na duši.

Myslíme na obyvatele syrských měst Ghuty a Afrinu, kde se znovu rozhořely ostré boje. Pamatuj na ně svým smířením a pokojem, které jsi přinesl do našeho světa. Kéž umožníš civilním obyvatelům uniknout z pekelné smrtící pasti, v níž se ocitli. Kéž umlknou zbraně.

Myslíme na nemocné, na ty, které známe osobně, i na ty nám neznámé. Myslíme na personál, který o ně pečuje. Odevzdáváme ti svou bezmoc v případech nevyléčitelně nemocných. Pamatuj na ně svou dobrotou a láskou.

Myslíme na budoucnost naší země, na ty, kdo jednájí a taky licitují o sestavení fungující vlády. Dej, ať u nich nepřevládá jen touha po moci. Pamatuj na ně svou moudrostí a vzbuzuj u nich odpovědnost.

Myslíme na naši církev. Kéž nese dobré plody v podobě víry, lásky, spravedlnosti a práva. Pamatuj na nás svým požehnáním. Pamatuj na naše sestry a bratry, kteří jsou vystaveni pronásledování pro tvé jméno. Posiluj je trpělivostí a odvahou. Nás všechny, kdo jsme tvoji služebníci, posiluj do našich zápasů svým slovem a svátostmi.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 440

ohlášky

📖 Ř 6,16

📖 2Te 3,3.5

♪ 248